

Miescht

Wenn mer häüt dorch die Schnäbbärcher Gasse läft, dann kann mer vor denne alte Häüscher schöüni, kleeni Gärdli, Abschtellplätz for die Autos un sogar e paar Garasche sähe. Des warn vor 40 - 50 Jahr alles Mischte. Jedes Hausch hot e Mischte ghat, die Mischte is gebraucht worn un an de Gröüß von de Mischte hot mer abläsche gekönnt, wie guds de Läüt gange is.

Uff de Miescht is net blous des gschmisse worn, was aus em Küh-, Gääs- odder Hascheschtall raus kumme is, do sen a alli Kücheabfäll, die Äsche aus em Herd un em Ofen, es Fech von de Kuh noch em Kalbe un die Feddern von de gropfte, gschlachtete Hüngeli kumme.

Obbedruff uff de Mischte sen die lebendiche Hüngeli rümghopft un hebbe gscherrt un noch de Mugge, Larve un Wörm gepickt. Unner de Mischte do war es Puhllooch. Do sen net blous die Abwässer von de Schtäll, do sen vielmehr a die mehrschte Aborte neiglaafe.

Eemol im Jahr, un des war mehrschdens im Herbscht noch de Ärn, do sen de Miescht uff die Äcker un die Puhl uff die Wiesche gfahrn worn. Fors Mieschtfahrn hots en extra Waache gäbbe un des war logischer Weise de „Mieschtwoache“. Der war net so grouß wie en Häüwaache un er war an de Seite zu, sou daß nix nausfalle gekönnt hot. De Mieschtwoache is äbber a for anneri Ärbete zum Beispiel zum Kadoffel- odder Rummelschehoule gnumme worn.

Wie es Mischte von de Schtäll sou war a es Ufflade vom Miescht uff die Mieschtwäche e reine Handärbet. Wenn mer mit de Mieschtgabbel obbe in de Miescht neigschtoche hot, dann wars ofangs als ganz schöü schwer, die voll Gabbel widder rauszuzieche, weil obbedruff es Schtrou no net vormodert war un de Miescht zsammeghalte hot. Weiter nabbzus isses dann eefacher worn. Un weils im Herbscht als manchmols scho ganz schöü frisch war, do hot jedi Gabbel voll Miescht gedampft, sou als döt de Miescht koche.

Gabbel uff Gabbel is de Mieschthaufe immer klenner un de Mieschtwaache immer völler gmaacht worn. Beim Ufflade sen die Mieschtwäache net blous ebbe voll gmaacht worn, do is in de Midd übber die Ladewenn naus houch nuff gsetzt worn. Zum Schluß is de Mieschtbatscher ghout worn un mit dem is der Miescht uff em Waache gedatscht worn, sou, daß der Waache ausgsähe hot, als hedder e schpitz noch obbe zulaafendes Daach.

Es Abblade daus uff em Feld war eefacher. Do is ee Ladewenn vom Mieschtwaache übber die Runge houchghobe un näberm Lenkscheid uff de Bode nabbghenkt worn. Mit em Mieschthoke is dann e Häüfle Miescht uff den Acker rabbgezooche worn. Oschließend hebbe die Küh den Waache e paar Meter weitergezooche un es nägschte Häüfle is gmacht worn. Wenn de Waache leer war, dann war es ganze Feld voll mit kleeni Mieschthäüfli.

In de nägschte Daache is mer dann naus Mieschtbräde gange. Do sen mit ere Gabbel die Mieschthäüfli gleichmäßich uff em ganze Acker verdäält worn. Schpäter is dann de Miescht mit em Karscht unnerghackt odder mit em Pfluch unnergezackert worn. Fascht alli Abfäll sen uff

die Art beseiticht worn. De Rescht, also des, was net uff die Mischte kumme is, den hebbe die Läüt verbrennt.

Häüt gaits kee Mischte mi. Dodevor gaits die Müllabfuhr, un die verlangt, daß alles sauber un richtich sortiert wird. Flasche, Büksche, Papier, Blaschtik, Holz un Laab un Schtaab, alles muß sortiert, häüt sache se „getrennt“ wern.

„Sou en Miescht!“, hör i , wie Eener do bei dere Abfallsortiererei schimpft. Äbber genau des isses halt nemmi.

Büchlein Auf mir singe eens von Josef Knapp